

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legczél szerűben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

Az Andrássy-úton.

Mint valami nagy rengetegben
Úgy járok itt a tömkelegben,
Ahol senkisé ismer engem.

A város örök zsibongása
Nekem édes zaj hasonmása:
Mint a mi erdeink zúgása!

A szembejövő ifjú lányok:
Akár az erdei virágok,
Legalább én úgy nézek rájuk.

Bár nem kedvez hasonlatomnak
Szabása a ruhácskájuknak,
De nagyon szépen mosolyognak!

Ám sok ficsúr elől kitérek,
Mert én az erdön — addig éljek!
Nem valami — őserdőt értek.

... Mint valami nagy rengetegben,
Úgy járok itt, tömkelegben,
Ahol senkisé ismer engem.

Szabolcska Mihály.

Mikor a lelkek szövetkeznek...

ALFONZ régi egészsége már annyira erősödött, hogy Juliskát sem tarthatta többé gondviselőjéül magánál.

A búcsú annál érzékenyebb volt, mert az ifjú gróf, miután fáradságos gondozásáért egy százas bankóval jutalmazta, észrevehetően szomoruan, e szavakkal bocsátotta el magától:

— Kedves gyermekem! (Megjegyzendő, hogy Alfonz és Juliska között alig volt tíz évnyi különbség.) Ezennel biztosítlak és tudodra adom, hogy amíg én élek, családod élelmezéséről és a te szükségleteidről én fogok gondoskodni. Atyád és anyád napról-napra öregebbek lesznek és nekem elhatározott akaratom, hogy ha ők előbb találnak elhalni náladnál, kicsiny birtokuk, amit becsületes munkájok által szereztek, egészen sértetlenül jusson a te és jelenleg papnöveldeben lévő fiútestvéred birtokába.

A meghatott leány zokogva helyezte kezét a grófnak már feléje nyújtott kezébe és a fájdalomtól alig hallható hangon e szavakkal búcsúzott el az Isten és családja után a legjobban szeretett pártfogójától.

— Imádkozni fogok a Mindenhatóhoz, hogy méltóságodat még poraiban is áldja meg, és minden este és reggel imáimba foglalom azon kérésemet, hogy az Isten boldogságban és megelégedettségben, hosszú évek során át megvédje és részesítse.

Alfonz annyira elérzékenyült, hogy helyesnek találta őt egy perczig se tartani tovább vissza, mert attól félt, hogy Juliska nemes lelkének és jó szívének nyilatkozása könnyeket csalhat még az ő szemébe is.

Mikor Juliska távozott, udvarbírója után küldött, akinek meghagyta, hogy mindannyiszor, amikor birtokán nem valami nagyon fárasztó, könnyebb munka akad, abban a Nádyék leányát mindig részesítse. — A Juliska távozásával még egy másik, talán nem annyira kellemetlen, de Alfonz kedélyére nézve eléggé beható keserűség állt elő.

Az öreg gróf most még gyakrabban ellátogatott fiához, mégis régi óhajához következetesen, mindig arról értekezett, mennyire kívánatos és hasznos lesz, hogy mielőbb megnősüljön s olyan családból házasodjék, mely a régi és társadalmi állásilag kiváló család fényét folytatlanul fogja megőrizni.

— Várjon még egy kissé, szeretett jó atyám, míg régi külsőmet annyira visszanyerem, miként ne kelljen attól tartanom, hogy azon esetben, ha egy velem rokonszenvező leánynak találnék udvarolni, az szegyenemre vissza ne utasítson.

— Jó, jó! — válaszolt az atya kissé ingerülten, — de arra is gondolnod kell, hogy a legmegörzöttebb férfierő az évek során át hanyatlak, azt pedig nem szeretném, hogy a nemes gyümölcsöket ígért törzsnek fattyúhajtása legyen.

— Én még fiatal ember vagyok. Tekintette család jövőjére: a böles angolok e korban még nem igen házasodnak, sőt husz év előtt még leányaikat sem engedik férjhezmenni azon okos előrelátással, hogy a házasesetben olyan eshetőségek is fordulnak elő, amelyek csak egy jól kifejtett leánynál lesznek veszélytelenekké.

— Sokszor gondolkozom róla, — jegyzé meg az atya, — hogy mit vétettem a Gondviselés ellen, hogy akkor, mikor már azt hittem, hogy még hátralévő vágyaim teljesülni fognak, azokat a te nem várt szerencsétlenségeddel meghiúsította.

Az atya aggodalma ismét bezökkenetette fiának életkerekeit abba a kátyuba, amelyről azt hitte, hogy ez életének folyamában soha többé nem kerül elé s hogy attól végképen megszabadult. A már szétbomlott házassági tervek után azt remélhette, hogy e tekintetben atyja egészen ráhagyja és rábizza jövőjének megalapítását.

VII.

Gróf Zselistyey Róbert amit egyszer megkaparíthatott, nem egykönnyen eresztette ki markából. — Amilyen hiú volt, azt is feltehetjük róla, hogy komolyan hitte, hogy még azon esetben is, ha gróf Pácza-falussy Alfonzot szerencsétlenség nem éri, Teréz még akkor is az ő neje lett volna.

Mondjuk, hogy meglehet, mert akik Terézt ismerték természetében, hajlamaiban, szokásaiban és érzelmeiben, sokkal több hasonlatosságot találtak közte és Róbert között, mint Alfonzban.

Sokan, még ezen válságos esemény közbejötté után is úgy itéltek, hogy mikor az ifjú gróf Terézzel való egybekelésébe beleegyezett, több engedményt tett atyja, mint szíve óhajának. Ő csupán a lelki kiváló tulajdonokra fektette a családi élet boldogságát és jobban megelégedett volna egy fel sem tűnő és közepes leendő nővel, mint egy, a hír szárnyaira emelt ragyogó szépséggel, aki azonban szívbéli kiváló tulajdonokban éppen nem volt gazdag, hogy mindazok az események, mely a Terézzel való egybekelést végleg megszüntették, reá nézve nem bánatot, hanem örömet okozók valának.

A gróf Zselistyey- és a báró Szakaszi-család az esküvőt farsang második vasárnapjára tűzték ki. A meghívók ilyen értelemben küldettek szét, amelyekből egy Alfonznak is jutott, aki azt vidám arccal, mosolyogva olvasta, megelégedetten érezve, hogy mennyire jobban érzi magát így, mintha egy meghívót a saját lakodalmára neki kellett volna a grófnak küldeni.

A meghívó elolvasása után azonnal íróasztalához ment és azt válaszolta gróf Zselistyeyéknek, hogy ő sógorával és leánytestvérével együtt az egész farsangi időt a Rivierán fogják tölteni.

Mint hogy az öreg grófot azon bizonyosságban, hogyha meghívják, úgy sem jönne el, Alfonzról is alkalmasint csak azért emlékeztek meg, nehogy ismerőseik és barátaik azt higgyék, mintha Alfonz mondott volna le és ezért Teréz reá haragudnék.

Alfonz, aki sohasem szokott hazudni, e tulajdonságát, most sem tagadta meg, és tiz napra e levélváltás után, miután sógora előtt az utazás okát felfedezte, éppen a tizedik nap reggelén csakugyan elutazott. Elutazása előtt akként intézkedett, hogy lakása termeinek tisztántartását és mindennek, ami abban találtatott gondos és figyelmes megőrzését Juliskára bízta. A lelkész csak arra kérte, hogy két-három nap alatt legalább egyszer az udvarban ő is széttekintsen, de e tekintetben a legesekélyebb aggodalmat is annyival kevésbé vihette magával, mert az egész udvarra nézve a legfőbb felügyelet öreg, hű komornikjának jutott.

A Juliska iránti bizalom még jobban emelte annak ragaszkodását és tiszteletét a gróf iránt s most már még gyakrabban gondolt reá s még napközben is nem egyszer küldött szívből eredő fohászt a Mindenhatóhoz, hogy a méltóságos urat erőben, egészségben és jókedvben engedje hazatérni.

Sándorfalun a báró Szakaszi-kastélyban a lehető legköltségesebben ünnepelték meg a szerető párok egybekelését és aligha tévedünk számításunkban, ha azt állítjuk, hogy a közelebb és távolabb vidékről legalább ötvenen jelentek meg a lakodalmi ünnepélyre, de ha a meghívottak mindannyian eljöttek volna, a vendégek a száz számig is fölemelkedtek volna. Az esküvő után, mely délutáni öt órakor ment végbe, megjelentek nagyobbrészt a parkban sétáltak, a termekben billiárdoztak, kártyáztak vagy társalogtak és csak nyolcz órakor foglalták el helyeiket a lehető legválogatottabb és izlésteljes ételekkel gazdagon ellátott asztalnál. Még a szülők sem tudták megfeyeni, de még Róbertnek is feltűnt, hogy Teréz sokkal komolyabbá lett az esküvő után, mint volt az esküvő előtt. Csak a jó Isten, aki a vesébe is belát, tudta volna megmondani, hogy Teréznek nem a Riviera és nem Alfonz jutott-e eszébe. Az asszonyok szíve kipuhatolhatlan és ami még gyakrabban meg szokott történni, első viszonyukat nem egyhamar s nem egykönnyen szokták elfeledni, különben az is meglekét, hogy Teréz nem az ifju gróf eltorzított arca, hanem idegessége miatt sürgette atyját a hazautazásra, annyi azonban bizonyos, hogy a báróné sokkal örömelebb nevezte volna Alfonzt vejének, mint Róbertet. E tekintetben éppen nem hasonlított leányához, mert ő a komolyságot, a házias és családias természetet mindig többre becsülte a külsőnél, amely rendesen erősebb vonzó erőt gyakorol a leányokra. S ami még furesább, maga gróf Zselistycyné is úgy ismerte fiát, mint aki, ha megnősül is, nem egykönnyen fogja megszokni a csendesebbnek ígérkező családi életet, s egyhamar aligha fog lemondani azon zajosabb életmódról, amelyet nőtlén korában gyakorolt. Hogy a lakodalmi ünnepély derüje és általános

vigsága és kedélyessége nem egykönnyen javítható módon megzavartassék, nem kellett volna egyéb, mint hogy akár a Teréz, akár a Róbert anyja észrevegyék, hogy a méltóságos férj egy rövidebb ideig tartó távozásakor a csinos szobaleány ajkait a folyosón vele találkozásakor megcsipkedte.

Gutorföldy Aladár huszár főhadnagy egyike a legszebb fiatal embereknek, ki a lakodalomra történt meghívásakor szabadságon éppen otthon volt, egy olyan költőileg szép felköszöntőt mondott Terézre, hogy az az est lefolyása alatt, aligha többet nem tekintett az ifju főhadnagyra, mint férjére. — Teréz, a ki meglehetősen kellemes és örömteljes szórakozást talált a francia és amerikai regények olvasásában, ki tudja, valamikor nem azon asszonyok közé lesz-e sorozható, akik alkalmasnak hiszik a szív kamráját, ahol egyidőben többen is elférnek.

Igaz, hogy a nagyuraknál is megvan a szeretet gyermekeik iránt, de ha egyszer kiléptek a családkörből és egy másik családot alkotnak maguknak, valami nagy gondot nem igen szoktak arra fordítani, mi történik azután. Annyi tagadhatatlanul áll, hogy az arisztokracia körében e tekintetben nagyobb szabadság élvezhető, mint a közép polgári, iparos és alsóbb néposztályban.

Az estebéd után a vendégek, nevezetesebben az öregebbek, kártya-asztaloknál foglaltak helyet, külön osztályokban társalogtak, billiárdoztak vagy pedig váltokozva a táncmulatságban résztvevőket szemlélték.

Senkinek sem tűnt fel, de nem is tűnhetett, hogy Teréz, nem akarjuk mondani, hogy legörömelebb, de elmondhatjuk, az említett huszár főhadnaggyal legderültebb arczsal tánczolt. Tapasztalhattuk azt már többször is, akárhány tánczvizgató alkalmával, hogy a legkiválóbb leányka a legköznapibb külsejű ifjuval, mert egyike volt a legjobb tánczosoknak, mindig kedvező arczot mutatott, ha az egyik vagy másik tánczra felkérte.

Ez a kedvtelés tehát a Teréz részéről annál könnyebben indokolható, mert már elmondtuk, hogy Gutorföldy egyike volt a legfeltűnőbb és legszebb fiatal embereknek, és egy szó sem lehet arról, mintha azt hinnők, hogy Teréz már esküvője után némi ledérséget tanusított volna.

Feledtük megemlíteni, hogy Alfonz Monakóból üdvözölte a hite szerint boldog párt, anélkül, hogy boldogságukat irigyelte volna a tánczmulatság végeztével, miután az éjféli órákban hideg ételekkel megrakott asztalnál étvágyukat is még a legnagyobb gourmandok is izlésteljesen kielégítették, reggeli nyolcz órakor, mikor a nap is fényesen ragyogott már a tiszta égen, mindannyian elbúcsúzva a vendégszerető családtól és egymástól, hazaszállingóztak.

Gróf Zselistycy Róbert is csakhamar követte példájukat, ő is elutazott nejével ősi kastélyába.

(Folytatása következik.)

Nem tudtam máskép.

Irta TOLNAI LAJOS.

A széles kaposi utcán jött, ment, tolongott a nép; a szakácsnék, szegényebb polgárnők siettek bevásárolni az ebédhezvalót; — az iskolásfiúk és leányok csinos ruháikban tanulták az első kaczerkodást és nagyozást; a hivatalnokok siettek a sötét lyukakba s egy-egy nyugalmazott katonatiszt tempós lépteivel

A barátnők.

mutatta, hogy még ő is a társadalom egy kiegészítő tagja.

Bent a kereskedői irodákban is megkezdődött már az élet, a fővárosi „Soll und Haben” élete.

Öreg, kopasz, kopott ember dől a kis álló íróasztalnak, mitsem törődve a künn lótok-futók zajával és számol, egyre számol. Azt se veszi észre, hogy felesége, egy kövér, jól táplált, vastag asszony, már rég ott szemléli a kurta, fekete amerikai bőrdívánkán.

— Mit számolsz? Bolond! Ér az valamit? Nem megy, hát akkor nem megy. Annyi. A bőrödöt csak nem adod oda. Hát aki százezret sikkaszt. Azért nem öli meg magát. Téged is megcsalnak. No hát. Nem

fizettek, meg nem fizetnek. No hát. Adj ebédhezvalót. Mindjárt itt lesz a kilencz óra s valamit nekünk is enni kell. Veszek jó kukoriczát s egy szép görögdiennyét. Ugyan, ne törd a fejedet. Nem loptál.

— De loptam, Rézi!

— Mikor?

— Loptam.

— Oh, te együgyű.

— Igenis.

— Mit?

— Nem tudok fizetni. Nem jön be semmi.

— Hát ez lopás?

— Aki fizetni nem tud?...

— Nohát az nem fizet.

— Az lop, mert megkárosít. — Az egy gazember.

— És azt te mondd magadra? Nem kiáltanád ki az utcán is, hogy: én, Engel Fülöp, egy gazember vagyok. No csak adj pénzt, aztán megyek.

— Itt semmi sincs, — emelt ki az öreg ember belső zsebéből egy viseltes, nagy, zöld bőrtárczát.

— Azzal nekem semmitse mondasz, — nekem legalább is öt forint kell. Nincs fa, nincs szén, nincs zsír, nincs liszt, szóval semmi sincs.

— Én nem segíthetek.

— Akkor elviszek a zálogházba egy vég vásznat.

— Weisz és Kohn mindent lefoglalt, és csak úgy engedett tovább a boltban, ha minden darab árával pontosan beszámolok.

— No hát számolj be vele, hogy ezt a vásznat megettük.

— Rézi, itt a becsület parancsol.

— Hát mi az a becsület? Te bolond. Fel tudod azt váltani, vagy adnak azért valamit? Vén vagy és nem tanultál annyit, hogy csak a pénznek van értéke, másnak a világon semminek. No csak okoskodj, én viszem a vásznat.

— Azt nem.

Az erős, kövér asszony odább lóditotta férjét, hóna alá kapta a vásznat, és indulni akart.

— Rézi, ha adsz valamit a becsületesemre, — azt ne tedd.

— Adok valamit a gyomrodra, hogy enned kell s a két leánynak is enni kell. Már a fizetésüket előre megettük, legalább enniök kell adnom. Te azt nem érted. Eredj!

És dulakodni kezdett a két öreg, hogy az utcáról sokan befutottak, és törekedtek pártállás szerint elhelyezkedni, mialatt az asszonyságnak sikerült elmenekülni a vászonnal.

Aki az életet könnyű oldaláról veszi föl, az nem talál semmi különöset az ilyen helyzetben.

Engel Fülöpné beadta egy jónevű zálogközvetítőben a vásznat s az éppen nem nagy összeggel vígan sietett a piacra. Sok jó czikket vásárolt s azzal az ebédrel, ami ebből az anyagból kikerült, nem követelő ember tökéletesen megelégedhetett.

Aki látta volna a jó öreg asszony eleven, piros arczát, nem gondolt volna az élet sötétebb oldalára.

Az öreg Engel Fülöp keserűségében újabb meg újabb határozatokat hozott. Feladott minden reményt. Nem látott mást maga előtt, mint az emberek, ismerősök, régi barátok, kollegák megvető tekintetét.

Az természetesen el fog terjedni még e mai napon, hogy Engel Fülöp tökéletesen megbukott, egy fizetésképtelen semmi, aki minden tiszteletbeli hivatalait elvesztette. — A Rákóczy-asztaltársaságnál többé nem ő az alelnök, a Lázár-egyletnél nem bizottsági tag, a Kiskereskedők egyesületében nem fog ezentúl szerepelni. Oh, mekkora bajok ezek! Erdemes-e ezek elvesztése mellett az élet terhét tovább hordozni?

— Nem, nem, — sóhajtott előbb, majd kiáltott fel utóbb.

Szerencsére senkise volt a boltban s ez égető küzdelmeket nem látta.

Végiggondolt családjá jövőjén. — Hiszen, ha a leányok egy hét alatt jól férjhezmehetnek, de ki vesz el ma kereskedő-leányt pénz nélkül? Senki, senki.

Itt tehát nem talált oltalmat.

De hát mennyi kis pozíció van még a világon, ahol egy bukott, becsületét veszített kereskedő is elhelyezkedhetik, ahol nem kérdik: ki vagy, mi voltál, csak végezd jól, amit rád bízak.

— No, te vén bolond, — lépett be felesége egy kosárral, — de nagy úr lettél. Megvárod, hogy helyedbe hozzák az ételt.

Az öreg asszony terített a pult sarkára és kirakta az ételeket.

— Jó leves, egyél!

Oh, hogy evett. Megfeledkezett minden szomorú szándékról.

— Zöldebab vagdalt-hússal, — egyél, Fülöp!

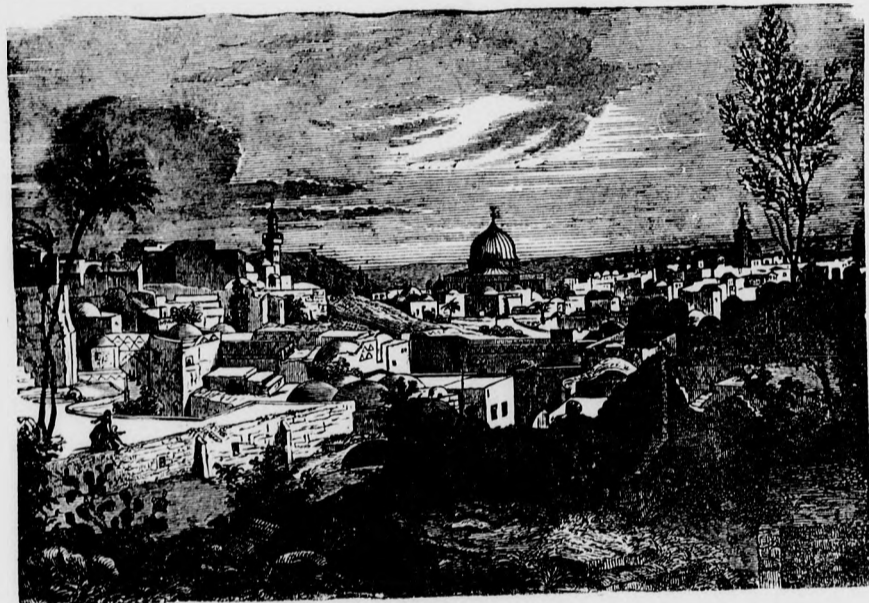
És Fülöp evett, mohón, igazi étvágygyal, — a sir előtt.

— Palacsinta. Te ezt szereted. Egyél!

És az öreg, megkínzott, szegény ember nemcsak a szájával, de a nagy, vízesszürke szemével is evett, — a felboncsolás előtt!

Máskor egy kis feketére át szokott futni Engel úr, hogy átfussa a lapokat, és összeszedje a friss híreket. Most ettől elállott.

Felesége beszélt neki erről, arról, hogy Eliznek az a komisz Róth felmondott.

Palesztina.

Hatvanöt évvel hova, micsoda osztályba ékelheti be az ember magát?

Kopasz homlokát kiverte a nagy öreg verejték. Esméket, gondolatokat keresett, de nem talált.

Elmult a dél, az egy óra, a két óra. E hosszú idő alatt csinos, férfias leveleket irt nejéhez, leányaihoz, a rendőrkapitánysághoz, mely levelekben igen okos, praktikus intézkedéseket tett eltemetésére, felboncsolására, utolsó apró óhajtásaira nézve.

— De hát nem lehet ebből a bajból tisztességesen kimenekülni, teszem Amerikába menetellel, de oda pénz kell s az nincs, egy kis szökéssel a felső vármegyékbe, ott senkisé ismerné. Hogy menne ez? Nem lehet. Pénz, pénz! Koldulni nem koldulhat, jóllehet a hatvanöt esztendő éppen alkalmas már a koldulásra. Hatvanöt év, lerongyolott ruha, megsoványodott, ranczos arc, tántorgó léptek, könnyező szemek, ezek mind meglennének és segítenék az esdeklésben. Hátha az emberek mégsem oly szivtelenek! Nem mindenütt oly szivtelen az ember, mint Pesten. Vidéken még lehet jó, könyörülő lelkeket kapni. Tán lehet! — Megéhezett.

De már ezeket ő nem igen hallotta. Alig várta, hogy felesége távozzék.

Csakugyan a jó asszony távozott is minden aggodalom nélkül.

Most a szomorú határozatok teljes erejükből talpraállottak. Engel úr a levelek lezárásához fogott. Kijavította az ortografiai hibákat és leányának, Eliznek, a sorok közé egy-két használható jó tanácsot szűrt.

Igy várta be az estét.

Mindent elrendezett, a könyveket rendbenhagyta s az utolsó tételt, a felesége vásárlását felderítette Weisz és Kohn urak számára.

Már este volt, elmult kilencz óra. Becsukta a boltot, magára zárta. Sétált főlebb-alább a kis boltocskában, de mintha hajtotta volna egy nagy, harapós kutya. Hátra-hátra nézett.

Végre vette a kis hüvelykujjnagyságu revolvért. megnézegette, oda mérte a homlokához. Nem, mégis a szájába sütötte el. Egyet kiáltott és meg volt halva!

Czukorsüveg.

1.
Utas! ha arra jársz,
Hol a kis Torna van:
Mesés vidék tárul
Eléd búbájosan.

4.
Nem ígér messziről
Ez a nyílás sokat,
De menj csak abba be:
Fölséges táj fogad!

7.
Pompás köszál ez a
Szépséges völgy ölen . . .
S most, nyájas olvasóm!
Halld róla e regém.

8.
Szádellőben legszebb
Lány volt Józsa Klári,
Párját a fabuban
Nem lehetett látni.

9.
De még a vidéken
Sem igen volt párja:
Mint tej, úgy fehérlett
Szép kerek orcája.

10.
Termete olyan volt,
Akárcsak a pálma,
S éjszínűhája leért
Majdnem a sarkába.

11.
Bomlott is érte a
Környék sok legénye,
A lelkük is oda-
Adták volna érte.

12.
Csakhogy körülötte
Mindhiába jártak,
Mert hát kívánsága
Nagy volt a leánynak.

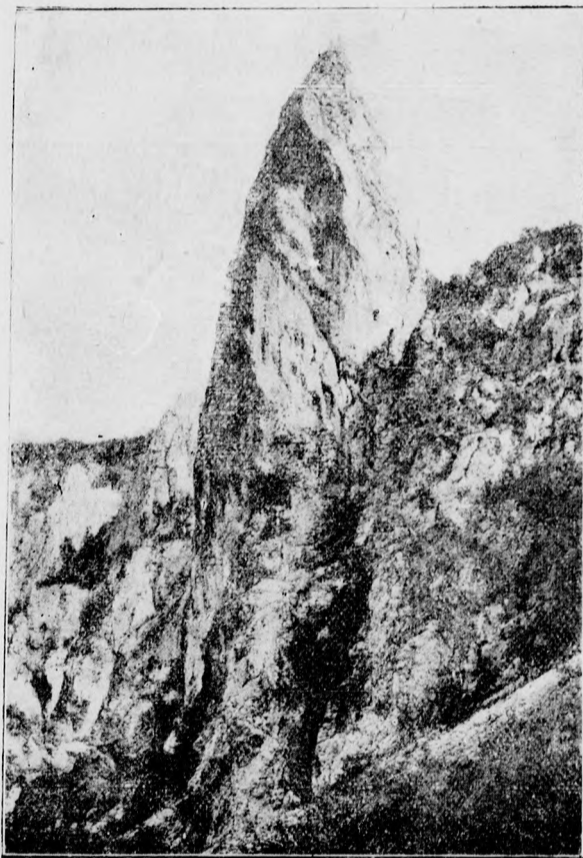
19.
Majd egy barna legény
Került aztán sorra:
S a leány csak nézett,
Nézett rája lopva.

22.
Már odáig ér, hogy
A lányt megragadja,
Hirtelen azonban
Lehanyatlík karja.

25.
Nem nyerhette őt el
Deli ifja élve,
Egyesült hát véle
A halál ölébe:

2.
Állj meg, ne menj tovább,
Nézz kissé széjjel ott:
Perczenkint nőni fog,
Meglásd, bámulatod!

5.
Ily látvány nincs sehol,
Tán a mesébe csak . . .
A sziklák sorra mind
Föl, égbe nyúlanak.

Czukorsüveg.

20.
Nézte . . . s kipirulva
Felszökött előtte
Az égnék meredő
Vad sziklatetőre.

23.
Utána kap a lány
Gyorsan a legénynek . . .
Hanem az eséstől
Azt nem menthető meg.

26.
Ott pihennek most a
Czukorsüveg alján:
A legdelibb ifjú
S a legeslegszebb lány.

3.
Oldalt a hegy során
Nagy nyílást lát szemed:
Torkában a diós
Kis Szádellőt leled.

6.
Hanem mindannyi közt
Kiválik mégis egy,
Mint óriás szobor
S ez a Czukorsüveg.

13.
Azt mondta: „Nem adom
Másnak soha kezem
S hitestársammá csak
Az lehet énnekem:

14.
Ki megesőkol fönn a
Czukorsüveg csúcsán
S le is hoz onnan majd
Az ölébe aztán“ . . .

15.
Mert a leány nemcsak
Szép volt, de merész is,
Látta őt ormén a
Legmagasabb bérce is.

16.
Nem egyszer ment ő fel
A Czukorsüvegre,
Mint zerge egy körül,
A másra szökeltve.

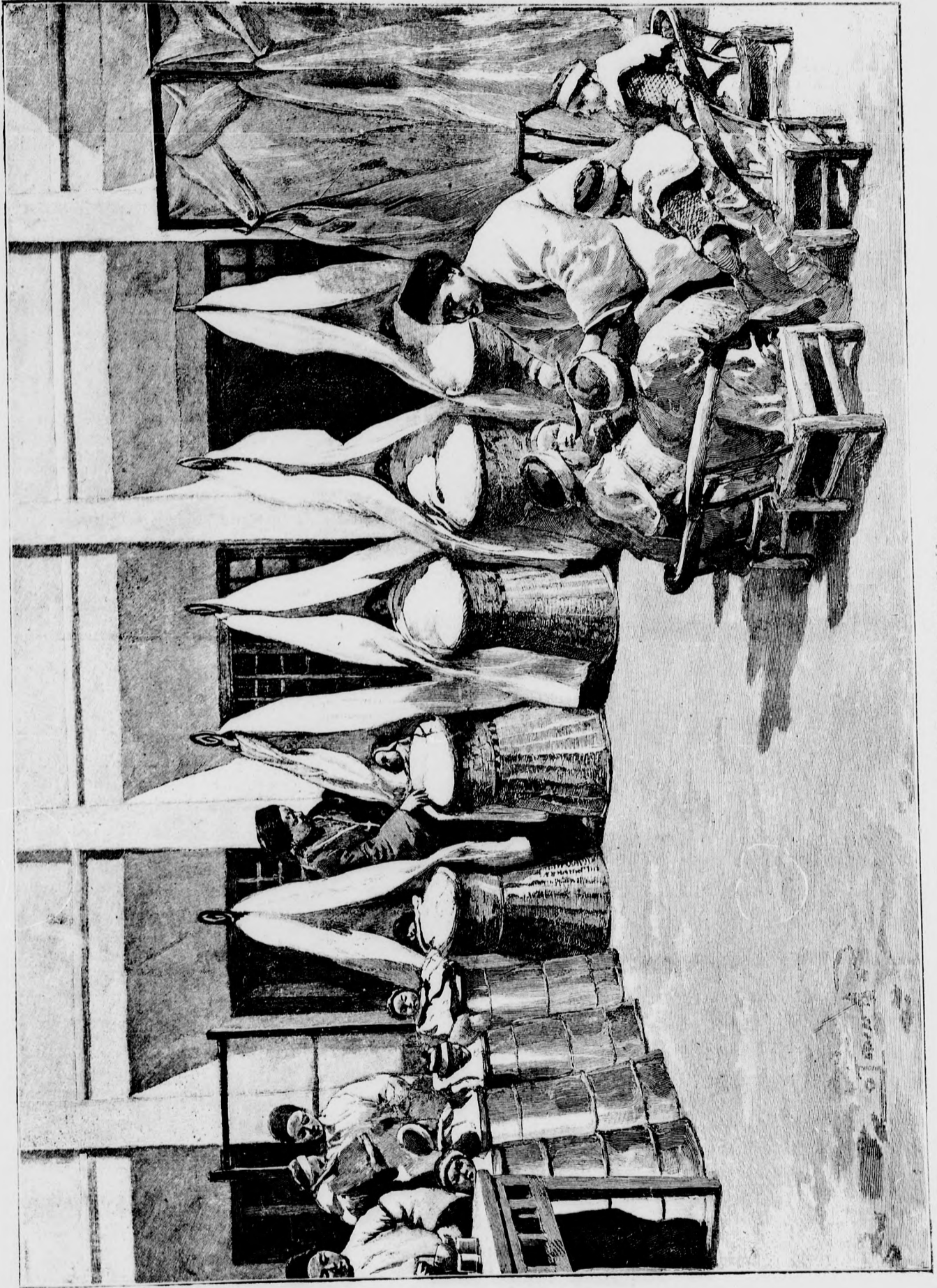
17.
Csupa örültség volt
A lány kívánsága,
Sok szép legény állt ki
Mégis a próbára.

18.
Nap-nap után tartott
Az iszonyú csereny . . .
Hanem a szerencse
Hagyta őket cserben.

21.
Onnan integetett
Parányi kezével,
Megy is az ifjú — de
Vér futja szemét el.

24.
Sőt maga is a völgy
Mélyébe bukott le:
Vérével a sziklát
Pirosszínre festve.

Kovács Zsigmond.

— 663 — Gyermeknehely Kinában. — 663 —

Meghalt egy barátom.

Irta HARMATH LUJZA.

Akkora csöppintés fehéres felleg emelkedik amott az ég alján, mint akárcsak a tenyerem s az én galambjaim erdőről-mezőről szállva-szállnak haza. Mi úzi őket? . . . Vihar lenne-e abból a kis fellegfoszlányból, vagy miféle titkos sejtelem vonzza őket haza? . . .

Hipp, hopp! Amott látom jönni a kis fehér Búbost, az én kis barátomat s ime, máris ott ül vállamon.

— Brum, brum!

— Isten hozott!

Beszél. Beszél, és én értem, értem tisztán, jobban, mint az emberek nyelvét, mert nincs benne kétszínkedés, csalfaság, ámitás, mint amazokéban, hanem a tiszta barátság, a hála nyilvánulása szól belőle hozzám.

Tavaly történt. Alig volt még pár hetes a Búbos, mikor kiül az eresztetőre szárnyait próbálni. Bajosan ment, mint akárcsak az első novella megírása a csemeterőnek. Egy-két szárnylebbenés s nagy tűnődés utána, majd egy uj, merész próba.

És egyszer csak vijjogást, majd panaszos nyögést hallok, s a kis fehér búbos élettelenül hull lábaimhoz.

S fönt a kékes levegőt sivitó héja hasítja keresztül.

Megkönyörült volna a kis pihegő galambon, vagy egy hatalmasabb ellenfél előtt hátrált meg?

Ugy hiszem, az utóbbi történt, mert az állatvilágban sincs mindnek szive . . .

A kis Búbos meg ott vergődött lábaimnál.

Nem nézhetem a szenvedést. Ember, állat szenvedése megfogja a szívemet és a legszerencsétlenebb teremtménynek tartom magamat, ha nem tudok rajtuk segíteni. Az ember, jól tudom, hogy nem hálálja meg, adandó alkalommal talán kövel dobál, állattól még nem tapasztaltam ilyen emberi gyöngeséget.

Felvettem a kis Búbost, megmostam vérző sebeit, melengtettem, melengtettem, és így lettünk jóbarátok a szenvedésben.

És azóta mindennap vállamra száll, ha megtér világkörutjából, és mesél nekem csodadolgokat emberi gyarlóságokról, melyekben nap-nap után több és több modern felfogást, laza erkölcsi fogalmat és mélységes társadalmi súlyedést talállok.

Átérezem a hangból, amelyen hozzám beszél, hogy fáj neki az, amit lát.

Fáj, ugye? Hja, kis búbos, fáj az nekem is, másnak is, fáj az mindazoknak, kik belátnak a jövő misztikus homályába és látják tehetetlenül vergődni az emberiséget az önmegásta sirban.

De fel tudod-e tartani rohanó utjában? . . . Nem, ugye? Nem, te sem, én sem, más sem. A föld urából eltörpült féreg lesz, mely önmagát fogja felemészteni.

De most mi bajod, hogy úgy bűg a fájdalom hangodból? Aligha bánt már a körülted rohanó áradat? Mi fáj? . . . Beszélj.

A fellegfoszlány alakot vesz magára. Apró bányokból oroslánok lesznek, majd viaskodó sárkányok ülnek ki a szürkülő mennyboltra. Moraj morajra kél, a távoli végtelenség megmozdul.

S a kis Búbos nem akar fészkre szállni, hiában csalogatja párja, nem megy, nyugtalanul röpköd ide-oda, mintha félne valamitől.

Kicsinyei sipognak, párja „burukkol“, s ő idegesen röpköd a vállamról az ereszre, meg vissza ismét. Érez? . . . Sejt-e? . . . Gondolkozik-e? . . . Ki tudná megmondani?

Egy anyát láttam egykor beteg gyermeke ágyánál, épp ily tehetetlen gyöngeségben. Azt mondták róla, hóbotos. Nem, a leszálló est meghozta a csodálatos megfejtést. Az anyai szív megérezte, hogy eljön az óra, mikor nálánál erősebb hatalmak fognak győzedelmeskedni. A *sejtelem* tette oly idegessé, a sejtelem, melynek eredetét nem tudják megfejteni sem a lángelmék, sem a modern spiritiszták.

Vajjon a kis Búbos mit sejt? Vagy sejt-e egyáltalán valamit?

Mondjátok el nekem, ha tudjátok.

Én úgy állítom, hogy igen.

Másként hogy magyaráznám meg, ami ezután történt.*

A felleg mindjobban szétnyitotta sötét szárnyait, s mind és mindjobban behálózta az eget, míg a morajt rémes csattogás váltotta fel.

S egyszer csak kitört a vihar oly erővel, hogy én ennél borzasztó szebbet sem azelőtt, sem azután nem láttam.

Dörgött, villámlott, hogy a föld megremegett belé, a zápor nagy cseppekben csurgott alá s pár perc alatt elborított mindent. A kis faluból nagy tenger lett, hol a rozoga kis házak oldalába ütközött meg a hegyekről kitépett hatalmas fatörzs.

Jaj a földnek, mikor az ég haragszik!

A zápor behatolt a gyöngé házak tetőin, megtépte a zsindefedelet és leszedte a cseréplemezeket.

S hallom a nyögésből, a sirásból, hogy baj van a galambházban.

Mikor kinéztem az ablakon, már vitte az ár, magával ragadta a galambfészket, melyben sikongva vergődtek az ijedt kicsinyek.

Nem tudom, hogy az ember, az érző, a mindenható, a nagyratertett lény mit tett volna e válságos pillanatban, a szegény kis Búbos, a galamb, az oktan teremtmény, vergődve, nyögve úszott a fészkek után, melyben kicsinyeit ragadta magával a féktelenül rohanó ár.

Vitte, forgatta, tépte. Mit tudta a buta elem, hogy egy kis család minden örömét semmisíti meg. Hahotázva rohant tova féktelen jókedvében, emberrel, állattal nem törődött, összetépett mindent, mi utjába akadt.

S összetépte a kis fészket is, a kicsinyek elváltak egymástól s a szegény Búbos egy igazi anya feltörő jajával kereste őket az összetorlódásban.

Kereste jajongva, melyből kiérzett a mély fájdalom. Nyögve, sikongva úszott utánuk, míg egyszer őt is elkapta az ár és aztán nem láttam többé, soha többé.

— Ugyan mi van e történetben sajnálnivaló? — talán mondjátok ti, — egy kis galamb és egyéb semmi.

Ne feledjétek, hogy ő barátom volt, kit elégszer többre becsültem az embereknél.

GONDOLATOK.

Sok ember szegénységét, szerencsétlenségét, gyávaságának s tehetetlenségének köszönheti.

Sok szerelmes, ha viszonzszeretik, kiábrándul.

A jó munka a becsület tanuja.

Hanusz György.

~ Eszmény. ~

Irla: Meteor. (Pályamunka.)

Jelige: Előbb az Istent, aztán a Hazát
Szeressed, ember! Féljed és imádd! . . .

Nem vágyom én a kincsetek után,
Ti pénzsóvár, li önző gazdagok!
Amíg szívem van, mélyen érező
És van lelke, magasan szárnyaló:
Addig szerényen is gazdag vagyok!

Ti hadvezérek, bátor katonák,
Nem vágyom én dicsőségek után!
Csak arra vágyom, hogy azok között,
Kik a harcztéren tollal küzdenek —
Jó közvitéz lehessenek én csupán.

. . . Ha egyszer majd e vágyam teljesülec,
Helyet nyerek a tollal harcolók közt;
S izzó lelkemet felragadja Muzsám
Sasszárnyakon a Parnassus hegyére: —
Képzeltben majd felemelkedem

Az égieknek örökszép honába,
Ahol csupán a jóknak lelkei
Tanyáznak együtt boldogan
A jó Istennek szent trónja körül,
Az örök — égi üdötől környezőn . . .
Aztán leszálok a pokolba.
Nem képzeletem szárnyain,
Hanem testben, lélekben egyaránt.

De nem oda, a végtelen,
Mélységeknek öröksötét honába,
Hol a rosszaknak gonosz lelkei
Az öncád örök, pokoli tűzében,
A kárhozatalnak kínjai között
Örökké gyötörő, sötét lánggal égnek. —
Hanem e sáros földgolyóra,
A bűn sötét — homályától felett,
Sátánoktól oly népes földlelkére. —
Hol annyi a sár, annyi az iszap,
Hogy alig van egy talpalatnyi föld,
Mely a bűnöktől érintetlenül —
Még szüzi — tisztán tudna nyújtani
A jóknak nyugodt, biztos pihenőt . . .
Hol a becsület, vallás eltáporva,
Mint áruczikkeket adják, veszik,
S ki hazáját mégis szeretni tudja:
Bolondnak tartják — és kinevetik. —
De a gazoknak, s istentagadóknak
— A felvilágosultság ürügye alatt —
Menhelyet nyújtanak — és becsülik őket!
A jót, a hitet? — bántják, üldözik.

. . . S míg vérző szívvel, sebzett lábbal járom
— Mint vértani a rögös Galgothát —
E földi poklot — s végül megutálom
A bűnposványnak büzös mélyén fürdő —
Embernek esufolt sátánok hadát:
Addig szívem keresi szüntelen,
Kutatom én is, amíg fellelem
Eszményemet, ki érintetlenül,
Tisztán válik ki annyi bűn közül . . .
S ha fellelem, mint aranyat a sárban, —
Ál-gyémánt közt az igaz gyöngyszemet;
Sátánok közt az istenfélő anygall,
Hasonmásában saját lelkemet;
Ha rám mosolyg majd szelíd kék szeme

A női-nem legjobbjának,
Kinek szüzi-tiszta még teste, lelke,
Aki megérti az én lelkemet
És velem együtt fönt jár a magasban,
A költészetnek örökszép egében . . .
Kinek szívében a honszerelem
Oly lángolóan ég, miként az enyémben,
S kit én hozzám, mint hozzá engemet,
Igaz szerelem örök kaposa fűz:
Ekkor betelve minden földi vágyam! . . .
Eszményemet most végre fellelém,
Kinek szüzi-tiszta márványhomlokát,
A Muzsa egyszer csókkal illeté! . . .
És nem vágyódom semmi másra már!
Miért vágyódnám hírnév és dicsőség,
Avagy akár királyi-trón után:
Ha lelke fönn a Parnassus hegyén,
Helikomnak virágos térein
Szárnyalhat — egygyé, összeforvva azzal,
Kivel a sors azért vezérelt össze,
Hogy vele együtt, egy szívvel-lélekkel
— Mindenben, ami szép, jó és nemes
Áldozhatunk a költők Istenének! . . .

De meg szerelmünk majdan elvezet,
Királyi trónmál is magasabbra még.
És mert enyém lesz „Ő”, a jó, a szép: —
Xorona neküll is király leszek! . . .

Egy abaujmegyei Oligarka.

Irla: Gróf Vay Sándor.

Az öreg ezredes ur, aki végigharczolta a forradal-
mat, beszélt nekem azokról a tüneményes időkről,
mikor zászló lobogott a légben és dicsősé-
ges magyar fegyvereken csillant meg a szikrázó nap
fénye . . . de beszélt a gyász, a szomorúság napjairól
is, amikor a kardcsattogást, ágyudörejt rablánczok
csörgése, halálraitelt martyrok hörgése váltotta fel.
Ezekből az időkből való a Szirmay Hugó története
is, talán egyike a legmarkánsabbaknak az akkori
viszonyokról.

* * *

Oligarka volt Szirmay Hugó és csanálói kas-
télyában fejedelmi gazdaságtól ragyogott minden.
Neje, a ragyóczi Csomák híres nemzetségéből rendkívül
nagy műveltségű asszony volt, aki annyi könyvet
hozott, hogy évente egy-egy kis birtok is kikerült
volna abból a pénzből. A háziur meg ritkasággyűj-
ményére, remek, fegyvereire volt büszke, amelyek
csupa drágakövekkel, gyönggyel, rubinnal, smaragddal
voltak kirakva.

1849. októberében jött aztán a parancs Kassáról,
hogy mindenkinek be kell adni, a mi fegyver van a
háznál, aki ezután már fegyvert akart tartani Abauj-
vármegyében, az menjen be a megyefőnökhöz, a
Bezirksvorstand-hoz, kérjen szépen engedélyt, vágjon
pukkedliket a cseh pinczérekéből lett Bezirker uraknak,
mert ha nem teszi, bizony még egy árva flintát sem
hagynak nála, hogy elkergesse unalmát egy kis nyu-
lászással az őszi ugarban.

Szirmay Hugó is megkapta ezt a rendeletet.
Az ősz nemes végigolvasta a rubrikázott papirost,

rajta a ménkü nagy, kétfejűsasos stampigliával, aztán szépen összehajtogatta és betette a belső zsebébe.

Egyszer-kétszer végigsétált a nagy, öblös ebéd-lőben, hogy léptei alatt csak úgy csikorgott a kemény, tölgyfapadló, aztán befordult a fegyvertárba.

Egymásután szedegette le a simára feszített zöld posztóról a sok kincset érő darabot.

Rozsdás fringia, markolata sasfej, szikrázó rubin-szemekkel. Hadik apó, meg Laudon táborában forgatta talán valamelyik bátor nagyapa . . .

Széles, rézveretű kard: Andrassy István kurucz generálist kísérte tán egyik Szirmay, mikor ez verte a prüsszögő, kényesen lépegető paripa tomporát.

Régi, nehéz, harezviselt szabályák, aztán diszkardok, büszke uraik akkor viselhették, mikor Mária Terézia királynőt, megsiratott II. Leopoldot, Ferenczet koronázta a nemzet. Csata és ünnepek tanui, emlékei ősi dicsőségnek, egyaránt kedves az utódnak.

Szirmay Hugó hol az egyiket, hol a másikat vette a kezébe. Ki-kihuzta a rezes, bársonyos, meg drágaköves tokból és suhintott is velök egyet-kettőt.

Aztán megtörülgette szépen, gondosan, finom puha szarvasbőrrel, mint a gondos gazda, aki azt akarja, hogy az ő holmijában fia, unokája is gyönyörködjék.

Nagyot sóhajtott Szirmay, mert itt éppen az ősi dicsőség emlékeivel telt szobában érezte legjobban, hogy az ő ága kiszáradt a családfán, nincs fia, nem marad Szirmay, aki gyönyörködhetne a dús uradalmakban, drága fegyvereiben.

De meg most el is viszi a német.

A dölyfös, őseire büszke főúr fölegyenesedett, mint a sivatag pálmája, megrázta hatalmas fejét, aztán egyet toppantott a lábával.

— Azért sem adom a németnek. Ha nincs fiam, ne legyen senkié.

Es valóban, midőn beakonyult és homályos köd ereszkedett alá a szomorú, őszi tájra, Szirmay Hugó behívatta dolgozószobájába a titkárát és kezét vállára helyezve, keményen szemébe nézett a fiatal embernek:

— Domine, becsületes hazafi maga, tud maga hallgatni?

A titkár némán intett a fejével.

Szirmay ekkor bement a fegyvertárba és kihozta a zsákokba varrt, összekötözött drága fegyvereket.

Kincs feküdt ott halmazban, egy fejedelmi dominium ára. Aztán rábizta titkárjára, hogy az éj sötétjében, a park tekervényes utain keresztül lopózkodjon ki a dülöutra, föl a töltésre és azt a tengerkincset, gyöngyöt, drágakövet, mind dobja belé a kert alatt folyó Hernádba.

— De uram . . .

— Egy szót se — vágott közbe a nemes ur, — holnap jönnek a fegyverekért, beszédi a mostani kormány . . . én ezt nem akarom megérni. Fiam nincs, de ne legyen a németé, inkább veszszen, pusztuljon ott a folyóban.

A titkár szótlanul meghajtotta magát és mikor egy óra mulva visszajött, a Hernád szennyes, zugó árja betemette már a régi dicsőség emlékét, vagyont érő kincseket.

A fegyvereket beszédni jövő comissio még csak egy rozsz mordályt sem talált a Szirmay Hugó messze-földön híres fegyvertárában.

— Elvitte azt uraim régen a horvát, a muszka, meg az a sok mindenféle náció, ami itt megfordult

a hosszas táborozás, meg átvonulások alatt, — magyarázta Szirmay.

És kedves fegyvereinek elsüllyesztése után egymásután hagyott veszni, pusztulni mindent a nemes ur.

— Fiam nincs, ne maradjon a németnek.

Csak ennyit mondott, ha régi barátok korholták, hogy vesz, pusztul az ősi dominium.

Bánta is ő. A Hernád, akárcsak az Ágota kis-asszony kertjéből, évről-évre szakgatta a csanálói pusztá egy-egy darabját. Rá se hederített. Ha jött jelenteni a tisztartó, hogy jó volna feltölteni a rakoncátlan folyót, egyet rántott a vállán és mogorván vetette oda:

— Hadd vigye, jobb mintha német kézre jutna!

A mai nemzedék nem érti ezt már; ilyen lelki-állapotokról a most élő embereknek alig van fogalma. A forradalom is egy csodálatos mythoszszá vált előtünk, amelynek hőseiről álmodunk és vértanuinak megkoszoruzzuk szentelt hamvait.

AZ ELRABOLT KAR.

(Dán elbeszélés.)

(6.)

Irta: BERGSOË VILLEM.

Fordította: K. BENICZKY IRMA.

Mind a rokokó-korból való öltözékeket viseltek: a hölgyek brokát- és virágos atlasz-ruhákat, magasra eltornyosodó, puderos hajukbn gyöngyfüzérek, az urak többnyire egyenruhát, férdnadrágot és kardot, tollas kalapjukat (chapeaubas) hónuk alatt tartva. Mindenekelőtt a menyasszony vonta magára a figyelmeztet. Fehér atlaszba volt öltözve, s hajporos fürteire félig eltakarva a hosszú fátyol által, fonnyadt myrtuszoszoru volt helyezve. Mellette ment a vőlegény, vörös egyenruhában, mellén csillag ragyogott. Az oltárhoz közeledtek, hol a lelkész, fekete ornátusban, hosszufürtü fehér parókával fején, várta őket. Odaléptek eléje s tisztán kivehettem, hogy valamit fölolvastott a szent könyvből, melyet kezében tartott, s melynek arany-metszete csillogott a gyertyafényben.

A vőfély előrelépett s lecsatolta a vőlegény kardját, ki ezután odanyújtotta jobbját a menyasszonynak.

Ő is oda akarta adni jobbját, de e pillanatban alétan összeroskadott. Az egész násznép a menyasszony körül tolongott, ki eszméletlenül feküdt az oltár előtt. Ekkor elaludtak a gyertyák, az orgona elhallgatott, és az alakok szétfoszlottak, mint a köd.

De künn a téren fokozódott a világosság és a harangozás egyre tartott, s egyszerre föltárult a templom kapuja és ugyanaz a nászmenet haladt át a téren.

Menekülni akartam, de nem voltam képes csak egy ujjamat is mozdítani. Mereven, mintegy odaszögezve kellett a kísérteties alakokra nézmem, melyek mindinkább felém közeledtek.

Legelől jött a pap, aztán a vőlegény a menyasszonynyal, és midőn az utóbbi föltekintett és rám emelte szemeit, láttam, hogy az a fiatal leány ez, kivel a kertben sétáltam. Oly fájdalmas, bús, sőt könyörgő volt pillantása, miszerint alig birtam ki és szívem görcsösen megszorult; de azt a rettenetes, megrázkódtató érzést sohasem tudnám leírni, mely megkapott, midőn

egyszerre észrevettem, hogy atlaszruhájának jobbujja üresen lóg a válláról.

Jéghideg borzadály és irtózat fogott el. Éreztem, hogy a kísérteties seregnek határozott missziója van; tudtam, hogy ide jönnek és engem felelősségre vonnak, ámbar a Regenz ölnyivastag falai szétválasztottak minket. Borzadva néztem, míg az utolsó pár is eltűnt a térről. Ekkor megszólalt a Regenz csengője, nem úgy, mint máskor, vígan és csengőn, hanem különös rekedt, száraz hangon, mintha repedt volna, s mindjárt utána csikorgott a kapu. Az ajtó felé fordultam, tudtam, hogy be van zárva, de azt is tudtam, hogy az mitsem használ, s hogy bejönnek, habár vasfal is választana el tőlük. Csodálatosan sísteregtek, suhogtak a selyemruhák a lépcsőn, néha megesörrent egy kard, mintha a lépcsőhöz verődött volna, megint olyan hangot hallottam, mintha az őszi szél a száraz nádason végigsuhint. Közelebb és közelebb jöttek a rémes alakok, az ajtó

— Szent és sérthetetlen! — hangzott a tömegből, mintha zavart visszhang az erdő fái közt elhangzik.

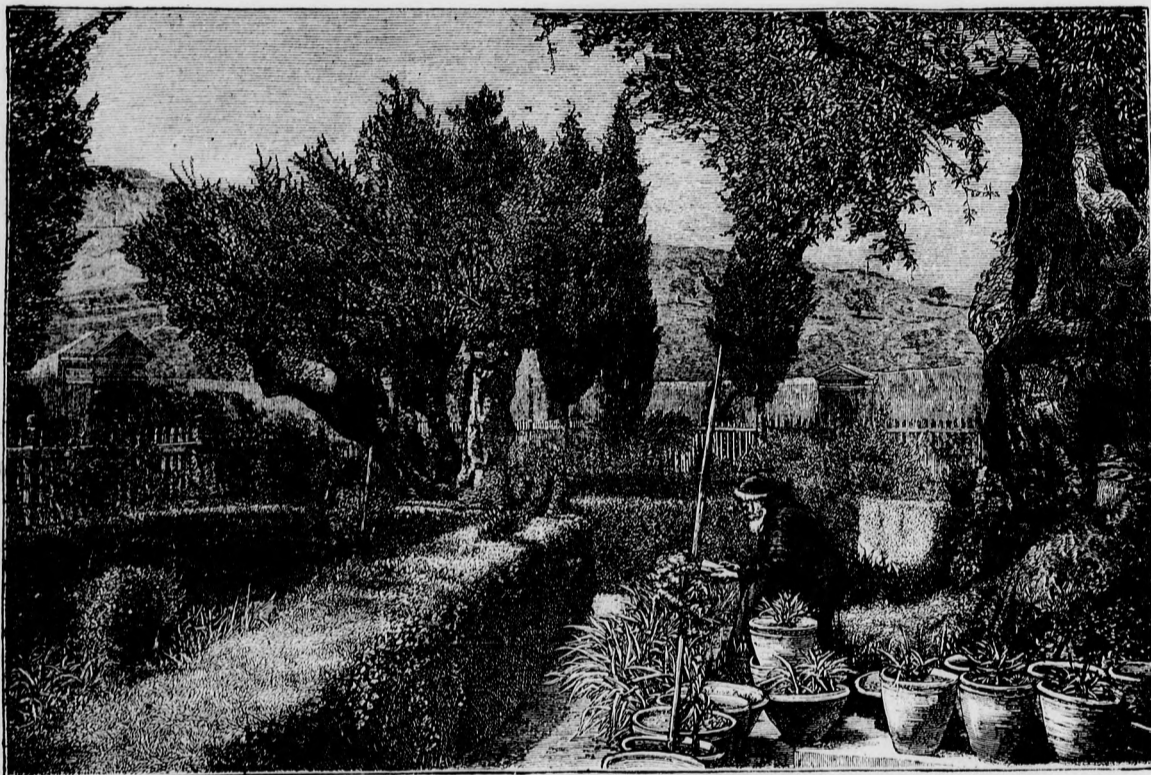
Lelkem legmélyebb mélyéig borzadtam, ellenállhatlan ösztönzést éreztem, hogy térdreboruljak és kegyelemért, meg bocsánatért esdjek, de úgy volt, mintha valami ámitó démon a nyelvemen ülne, ki a következő feleletet sugallta:

— Akkor nem jó sors vár a sirásóra, mindennap zavarja a sir nyugalmát, új halottat helyez a régi mellé, de azért mégis vígan él.

— Ő csak kötelességét teljesíti, de aki csak elbizakodott szeszélyből megzavarja a sir szent nyugalmát, az bűnhődni fog.

— Az bűnhődni fog! — hangzott ismét a tömegből, mintha az őszi szél a harasztban zörög.

— Mit akartok? Mit kívántok tőlem? — sikoltottam a halálos rémület kétségbeesésének hangján.

Gethsemáne-kert.

nem nyílt ki, de úgy volt, mintha átlátszó köddé vált volna, melyen át beomlottak a halvány alakok. Többen és többen tódultak be, a szoba egészen megtelt és még mindig jöttek, úgy volt, mintha a falak nem gátolnák a fenyegető szellemeket, mintha számukra nem létezne semmi akadály.

Körülfoglak engem szorosabban és szorosabban, sötét, fenyegető arczokkal s egészen beszorítottak a sarokba, míg végre nyomasztó súlylál szinte melleme nehezdedtek. Végre úgy látszék, már nem férnek többen a szobába. A selyem suhogása megszűnt; siri csend állt be, s láttam a papot a szent könyvvel kezében felém közeledni.

— Mit akarsz? — szólalt meg bennem, a hang, de szó nem jött ajkaimra, bár éreztem, hogy mozognak. A lelkész bizonyára kitalálta gondolataimat, mert felemelte kezét és különös, mély s mégis tompa hangon mondta:

— A sir szent és sérthetetlen, a halottak nyugalmát ne háborgassa senki!

— Add vissza a sirnak, ami a siré! — szólalt meg ismét az a mély hang.

— Add vissza a sirnak, ami a siré! — ismételte a tömeg és újból fenyegetőleg kezdett szorongatni.

— Az lehetetlen! Azt nem tehetem, eladtam a kart, árverésen adtam el! — kiáltottam kétségbeesetten. — El volt temetve s a földben találták; öt márká és nyolcz shilling! Egy ezüst tallér! Ki ad többet? A kar Szöllingé!

Egy sikoltás, a boszu és kétségbeesés egy átható sikoltása hangzott a tömegből. Nedves ködként rohantak meg engem az alakok, szorongattak, mintha meg akarnának fojtani. Szemem szikrázott, villámok cikáztak előttem, s tompa dübörgést hallottam, míg ezen alaktalan árnyakkal küzködtem. Egészen magamon kívül felemlőttem az ablakot, s minden erőmet megfeszítve, ki akartam ugrani az utcára s rémülten sikoltottam: „Segítség! gyikosok! Megölnek engem!”

(Vége következik.)

LEÁNYSZÖKTETÉS.

Konstantinápolyi történet.

Irta: MEHEMED ALI.

Amint Musztafa pasától és Kéniától hallottam, — viszonzám habozva ön, kisasszony, — bocsássa meg az orvosnak eme kifejezését, titokban ópiumot élvezett, s ekkor véletlenségből nagyobb adagot vett be.

— Ezt mondták önnek, de nem úgy volt, — szakítá félbe a leány. — Sohase voltam ópiumélvező, de akkor, mikor engem eszméletlen állapotban talált, az öngyilkossági kísérlet volt.

Fölugrottam.

Eleintén az volt a gyanum, de később nem is gondoltam rá, mivel nem hittem, hogy az ártatlan

török városban élt, midőn kiragadták a nagy világvárosi élet tömkelegéből.

Bár megengedte atyám anyámnak, hogy az utcán fátvol nélkül járhasson, s engem francia nevelőnővel taníttatott, s kiképeztetett zenére, művészetre, de nagyon ügyelt arra, hogy anyám nagyobb társaságban meg ne forduljon.

Anyám abban a reményben ringott, hogy atyámat ráveszi arra, hogy az ő hitét fölvegye, de atyám hajthatatlan maradt, sőt engem is mohamedán szokások szerint neveltek fel.

De anyám csak színleg engedett. Amint beszélni tudtam már, titokban elvitt a keresztény templomba, s tizenkétéves koromban Ruszcuk városában a katolikus templomban megkereszteltetett.

— Micsoda? — kiáltottam fel meglepetve, miközben megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Ön nem mohamedán vallású?

Karaván.

leány az életétől meg akar válni. Most annál inkább meg voltam lepve.

— De miért követte el ezt, kisasszony? — kérdém röviden.

— Üljön le, s hallgasson ide! — mondá nyugodtan. — Hogy megértsen engem, előbb élettörténetemet kell elbeszélnem. Szülőföldem Biotti, ez Plewna mellett levő kis város. Atyámnak itt terjedelmes birtokai voltak, mely nem annyira gazdaságból, mint inkább háztartási cikkekből és áruaktárból állt. Atyám ugynevezett reformpárti török volt, a régi szokásoknak ellensége s nem fog ön csodálkozni, ha megmondom, hogy anyám keresztény nő volt.

Nem szerelemből ment férjhez, hanem egy üzlet áldozata volt, mely atyám és az ő atyja közt, ki elszegényedett bojár volt, jött létre.

Anyám, míg atyjának meg voltak birtokai, ifju éveit Párisban tölté, s kitünő nevelésben részesült. És most képzelje azt az életet, melyet az elhagyott kis

— Nem, — viszonzá, — époly jó keresztény vagyok, mint ön.

De hallgasson meg. További ifjuságom minden nagyobb esemény nélkül telt el, mikor kitört az orosz-török háboru. Atyám nagy hazafi-létére az elsők közt volt, ki belépett az önkéntes csapatba, s az elsők közt volt, ki az oroszok elleni csatában a Duna mellett elesett.

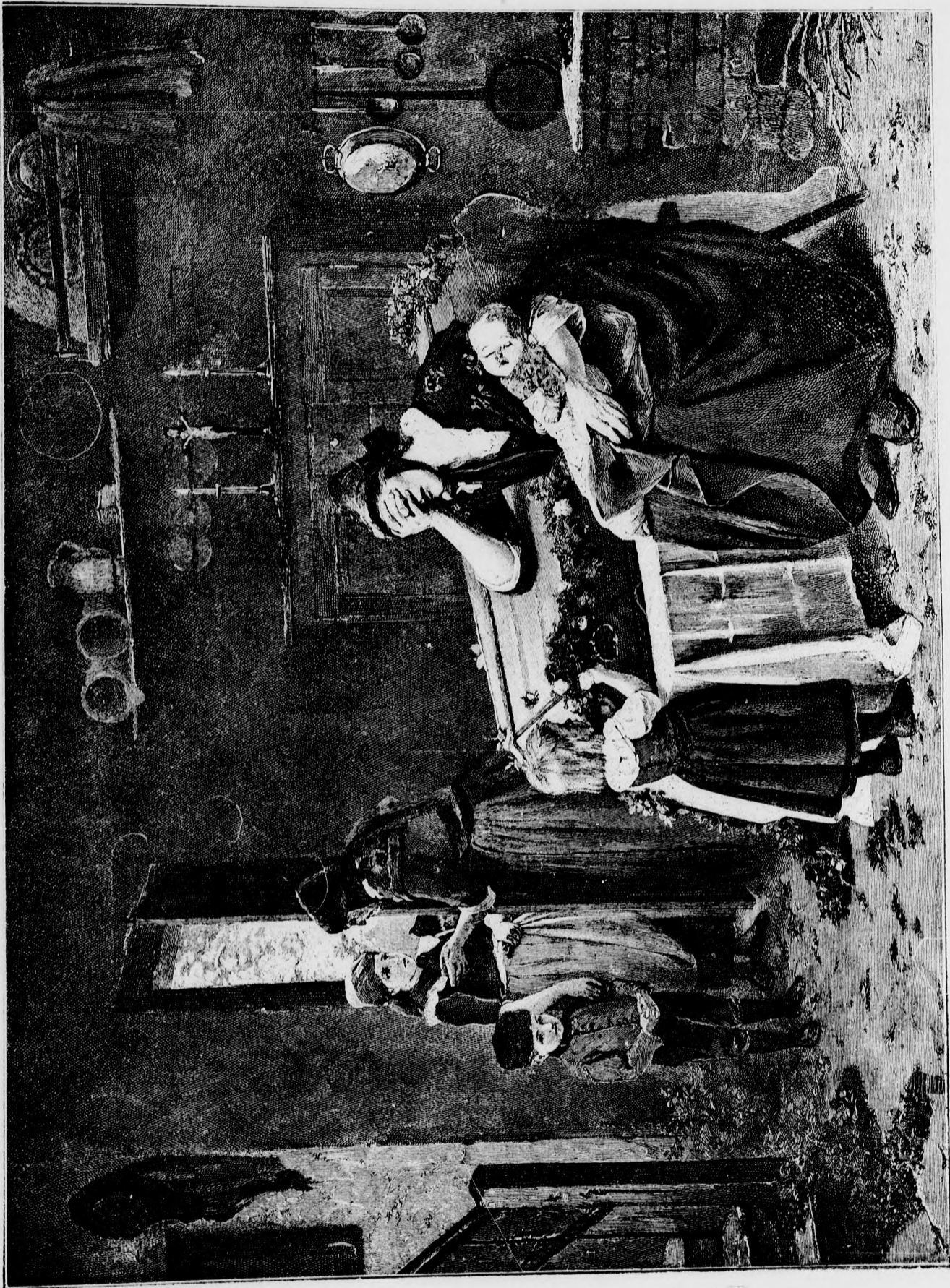
Zoé, atyja halálának megemlézésekor, könnyet törült két szemében. Aztán folytatá:

— De borzasztóbb dolgok jöttek ezután. Az oroszok mindjobban tért foglaltak hazánkban, úgy, hogy én és anyám a szükségeseket magunkhoz véve, megszöktünk.

A háboru lefolyását ön ismeri. Tudja, hogy Pláwnenál mily borzalmas mészárlás ment végbe s ez időben mindenünket elvesztettük.

Anyám Konstantinápolyba ment Musztafa pasa házához, ki atyámnak mostohatestvére volt. Nem is sokáig bánkódott szomorú sorsán, mert néhány hónapra rá meghalt. A fiatal leány elhallgatott.

(Folytatása következik.)

Meghalt apátok.

SZECZESSIONS GONDOLMÁNYOK.

Elkövette: *D'Amant Leó.*

Adj a tótnak munkát, — felépíti a házat.

Ne biztosítsd magad soha, mert még megeshetik, hogy — baleset ér.

Ha betörök tisztelik meg lakásodat, értesítsd előzetesen a rendőrséget.

A szép asszony olyan, mint a habostorta. Édes is, jó is, habozik is (— *néha*), és az ember el is ronthatja a — gyomrát vele.

Csókot csak akkor lopj, ha lehet.

Ne kívándd a felebarátod ökrét, barmát, tehenét és feleségét — ha nincs.

A szomszéd kertjéből a cseresznyét csak akkor lopd, ha — már érett és amugyis szereted.

Szeczessziós gondolatokat csak akkor írj, — ha már nincsenek gondolataid.

Ne érd be egy hatossal, — ha ötösrre van kilátásod.

Ha Amerikában vagy, ne sikkassz, mert akkor nem szokhetsz — Amerikába.

A hűség úgy aránylik a hőséghez, mint a nő a férfihez. Hol hű, — hol hő. Néha sok hűhónak okozója, s nem egyszer nagy hőség kerekedik a megszegett hűség nyomán. A férj leghebb kívánsága a hű feleség, míg a hű kis menyecske hő férj után eped. Mennyi hűhő — semmiért.

Agglegények regénye.

(Regény egy kötetben.)

(7)

Írta: **KOZMA JÁNOS.**

Edesanyám a nyakamba borult, ölelt, csókolt örömben, és az én felejthetetlen, szegény, jó atyám, ugyancsak azt cselekedte.

A boldogság angyala szállott akkor a mi házukba.

A szülői szeretet melege oly sokféleképpen nyilatkozott meg: apám anyámmal versenyzett irántam való szeretetének kimutatásában.

Édes jó anyam, az én régi, kedvencz eledeleimről gondoskodott; az apám pedig, a „badacsonyi“ tartalmazó két akós hordónak verte fel az aknáját, a melyet erre a célra már tíz év óta tartogatott, anélkül, hogy egyszer is hozzányult volna.

Összehívta a rokonokat, jóbarátait, és ismerőseit, hogy az én életemnek ezen első, nevezetes fordulópontját méltóan megünnepeljük.

Volt is dinom-dánom hét határra szóló!

Ott volt a község színe-java, még a főtisztelendő esperes-plébános ur sem hiányzott.

Éppen vacsorához készültünk leülni, midőn bebogott udvarunkba Hegyfő Balázs négyesfogata, ki, — mint az én reménybeli apósom — édes atyám meghi-

vására, szintén megtisztelte jelenlétével a mi társaságunkat.

Atyám a pinczében volt elfoglalva, így jó anyámmal siettem fogadására.

Az uraság — amint kocsijáról leugrott, — először is anyámmal fogott kezét, azután pedig felém nyújtá kezét és a következő barátságos szavakat intézte hozzám: Fiam! — Isten hozott haza. — Örömmel jöttem a te tiszteletedre rendezett családi ünnepélyre és most szívemből üdvözöllek, mint végzett embert, leendő vőmet s kívánom pályádnak utjai rögnélküliek s virággal szegélyezettek legyenek és hogy tartson meg téged az ég ura jó szülőidnek és nekem — mint legjobb akaródnak — örömmre, a hazának és embertársaidnak hasznára, az emberi kor legvégsőbb határáig.

Azlán megölelt és megesókolt.

És én boldog voltam, nagyon boldog, mert azt hívtam, hogy azzal a férfiesókkal az én mennyországom aranykapuja nyílt meg előttem, hogy az üdv, a boldogság már annyira közel van hozzám, hogy azt elvezíteni már nem is lehet s hogy annak vége majd csak künn a temetőben lesz akkor, midőn az anyaföld hideg, rögs hantja zuhog majd a koporsómra.

Azután bevezettük kedves vendégünket az ebédlővé alakított előszobába, hol a főtisztelendő esperes ur mellett foglalt helyet.

Anyám pedig feltálalta a jóízű vacsorát s úgy örült az én lelkem jó anyám, hogy annak az egykor örökké siró-rivó kis eleven masinának a tiszteletére most ilyen díszes társaság verődik össze.

Vigan folyt a mulatság. A poharak ugyancsak eső-römpöltek s a szokásos toasztok sem maradtak el, sőt már éjfél felé a „badacsonyi“ is éreztette hatását: vendégeink ajkán megesendült a dal.

Szólt a nóta, ... szólt, bele a késő éjszakába. Én pedig lélekben Arankánál voltam: képzeletem lepkeszárnyai odaröpítették lelkemet ... oda ... ő hozzá, ahova szívem oly régóta vágyott és csevegtem vele, sok-sok szép dologról, örökké tartó boldog szerelemtől, családi fészekről és sok-sok más mindenről; lestem szíve dobbanását, lelkének óhaját; ajka édes mézét lecsókoltam, és oly jól esett ez az édes ébrenálmodozás nekem.

A vendégek csak éjfélután egy és két óra közt kezdtek elszéledni.

S minthogy szép holdvilágos éjjel lévén, Hegyfő uraság is megnyújtotta a rövidre tervezett látogatást s mikor már a többi vendégek mind elmentek, még csak akkor lett aztán az igazi családi mulatság.

Összeültünk négyen: az uraság, az én kedves szülőim és jómagam s kezdtünk az életről, különösen az én jövőmről beszélgetni, — égetett pálinka mellett.

Elhatároztuk, hogy egy évig praktizálni fogok Budapesten, az én leendő apósom egy igen jó barátjánál, dr. Várvölgyi Attila, a főváros egyik első kriminálistájánál, akinek ő majd ajánlani fog s aki bizton, szívesen vesz fel irodájába.

Azután megbeszéltük, hogy egy év elteltével a fővárosban, ügyvédi irodát fogok nyitni; beszélgettünk az eljegyzésről, a házasságról és sok-sok más mindenről, ami oly szép, s oly kedves volt nekem.

Repült is az idő észrevétlenül s egyszer csak megkondult az öreg templom nagyharangja: ünnep volt, hajnalra harangoztak.

(Folytatása következik.)

Dalok.

I.

(Pályamunka.)

Megírtam egy szöke lánynak rózsaszínű levélbe:
Engedje meg, hogy benézek egy kicsit a szívébe,
Mondja meg a szíve titkát, mert megöl a bábánat,
Fájdalommal megtelt szívem attól félek, megárad.

Hogyha szeret, írjon akkor rózsaszínű levelet,
Gyászszegélyűt küldjön akkor, ha a szíve nem szeret;
Rózsaszínű kis levele fölemel, hej! az égbe,
Az a másik belekerget zivatáros, vad éjbe.

II.

Égkékszemű szöke kis lányt szeretek,
Elrabolta örökre a szívemet,
A helyébe búvirágot ültetett:
Boldogságom siratgatva
Ráhullatom könnyemet.

Kinyitott már a bánatom virága,
Jaj istenem, de gyászos a rózsája:
Nem csoda, hisz könnyeimmel öntözöm,
Boldogságom fejfájára
Koszorúnak kötözöm.

Vári Olvaszthó Ferencz.

Csevegés a „Zöld szalon“-ban.

A sah Budapestén.

Amikor a sah Budapestre érkezett — mindenki „malt“ volt a sok várakozástól, éppen csak ő maradt meg sah-nak Szép tőle...

Elővigyázatból — a belügyminiszter biztos értesülései szerint — a hazai polka, valcer és csárdágyárosok országos ipar-szövetkezete, tömeges kótaátnyújtási merényletre készültek — a diszruhás-kocsis, a szolgál, a Vámbéry, a főkhán, a néző közönség, szóval minden és mindenki, de factiv; defectiv volt.

Rálehetett ismerni mindegyikre külön, külön — gorombás-kodásukról.

Elöl, hátul, középen és felül, csupa titkos- és nyilvános-sági jogokkal felruházott rendőr, a kocsi jobb- és baloldalán 6—6 lovag-röndér, a sah kocsija előtt a főrendőr, szóval annyi főrendőr és dőre fő, hogy a közönség vigyázott rájuk, nehogy megbontsák a rendet, rendetlenül rendezett, rendelkező rendelkezéseik, és az utca közepette.

A sah mindjárt megérkezésekor melegen érdeklődött a belügyekről, és hideg málnaszörpöt kért, amelyből csekély két és féllitert fogyasztott el egy czugra. — Szentucsese, szebb czug volt a Hofzugnál.

A fogadtatás sem volt valami meleg, lavórt hoztak hideg vízzel s alig tette magyar földre a lábát, már megmosták alaposan a — fejét.

Mikor ő Felsőge látta, hogy ő az egyedüli, akinek a fejét mossák, — de hogy hallotta, e helyett a lábmosás divik hazánkban, — elképedett azon a fejtelenségen, amelyet itt talált. A tehenekről, meg a szállodában talált salátáról, e fejtelenség nem applicálható, mert a tehenek fejké, a saláta fejes, a rendőrség fejellen, a közönség feleszámban, a katonák feleslegesek, a látvány felséges, és a várakozás nem volt egészen feltétlenül szükséges. De mert nem volt egészen szükséges, szükség esetére

kivonultak a mentők, mert e „humoreszk“ elolvasásánál „mindnyájunkat érhet baleset“.

Mikor a bécsi nagykövet, aki a *Nerimán khán* névre hallgat, elhaladt a nyugati pályaudvar érdemes állomásfőnöke mellett, akit *Lachnit*-nak hívnak, a khán rimánkodva panaszkolt el az állomásfőnöknek, hogy útközben egy podgyászdarabja, melyben a sah fogpiszkálói voltak, elveszett. — *Lachnit* örült kacagásban tört ki és csitította a vitéz khánt, hogy: *ne-ri-mán*, majd megkerül az az értékes podgyászdarab, — mire a bős khán harsány hangon rárivallt, hogy:

„*Lach — nit*... sarkon fordult és tovább „*khánt — állt*“ panaszló hangon egy mellette álló faezér feczirnek.

Kivonultak a sah in sah fogadtatására tószegi Freund fő-konzul, se tó, se szeg, csak az orrezimpái voltak nagyon „freundlichek“, nem beszélt zöldséget, csak ordójának szalagja volt az. A Szamárinói főkonzul, aki tiltakozott e cím ellen, kijelentvén, hogy az általa képviselt köztársaság örvendetes családi eseménynek néz elébe. Ugyanis az egyik udvari rizshántoló-gépet vonó számár a felség tiszteletére kicsit fog elleni, ha az időből ki fog telleni

A sah barátságos kézmozdulattal elintette az érem- és érdemdús főmindenegyebeket. Majd *M.* magkereskedő lépett elő és „*magvas*“ beszédben üdvözölte; — „*tök*“-életes „*ugorka*“-idény lévén — az érkezett. A felség meghányta és megvetette — már mint a beszédjét — néhány perczig folytatólagosan, s neki a ricínus-rend (némelyek szerint a rhinoczerus-rend hiányzik még a hivatalos lap hites fordítása) középkeresztjét folyósította.

Egy cipészt, aki lábmérettyűjével és dikicsével jelentkezett egy lábmérettyűnyire dikicselték, mert egyre a felség körül lábatlankodott.

A Hungária-szálloda előtt a kíséret egyik tagja elkiáltotta magát „*Hungár-i-á will sein*“, rosz németiséggel ki akarta fejezni hogy ő is a Hungáriában akar lakni, ahonnan az érkezett vendégek nagy számára való tekintettel, kiszorult.

A detektívek mindenkit, aki gyanusnak tűnt fel előttük, beeresztettek, nemcsak a vont kordonon belül, de magába a szállodába is, úgy okoskodván, hogy így könnyebben lehet rájuk vigyázni. Addig vigyáztak, míg sikerült is egy anarkista, nagybajuszu polkagyárosnak legujabb szerzeményét átnyújtani. Mikor vállatára fogták, mindent bevallott, csak azt nem, hogy honnan „szerzette“ a polkáját szegény. Manapság — okulván e példán — okosabb volna a zeneszerzőktől is kauciót kérni, mint tették azt a cselédszerzőkkel.

Mert minek a cselédszerzőktől a kaució, azok szegények szívesen vallják be, honnan szerzték a cselédeket, míg zeneszerzőktől ezt eddig sohasem lehetett megtudni; a zeneszerző-ipar himes mezején iparkodók tehát vigan szedhetik a rajta burjánzó virágokat — büntetlenül — tovább is... fiat justitia...

Mikor a *Dán* udvari szücsöket fogadta s különböző felséges, feles és felesleges feleségei számára vett szörmeholmikát. Mikor e czég nagy ládáját udvari lakájok felvitték a sah termeibe, egy ott álló „szellemes“ detektív vicezelní akart, elkiáltja magát:

„*Ahá, valami büzlök Dániában*“, mire a czég éppen arrahaladó főnöke, rögtön, kész felelettel vágott vissza:

„Igen, a *Dán* én vagyok, ha maga is feljön, akkor együtt lesz „*Dán*“ is, az „*á*“ is, s nagykönnyen, parfümhiány mián, igazsággá válhatik szellemes megjegyzése“.

Csak úgy rengett a hahótától a Hungária díszes couloirje. A detektív meg „elszelelt“.

Kevéssel utóbb az orpheumi viszonyokról néminemű tájékoztatást szerzendő, az orpheum egyik nőnemű csillagát fogadta a sah. Leültette, keleti szokás szerint meg is czirógatta a csillagot, — csakugy szikrázott a szeme, már mint a sahé — és tolmácsa segítségével élénk eszmecserét folytatott vele. De a tolmács vagy nem értette meg helyesen a divatos „weanerisch“ magyar

rázatait, vagy nem volt egészen fejede'me izlése szerint tolmácsolásaiban, — ez utóbbi dühbe gerjedt s gerjedelme közepette kikergette a tolmácsot a teremből.

Rövid két órai magyarázat után az orpheumi diva sugárzó arcczal lépett ki a sah interieur termeiből, úgy látszik énekelt is a sahnak valamit, mert régi türkiszekkel megrakodottan hagyta el a sah in sah termeit.

Úgy látszik, ez már náluk, Keleten, így szokás . . .

Derült égről hirtelen villámlás közepette lecsapott az oroszlanrendjeleső és előzőnlött minden kaputos mellett, amely mellett elhaladt.

Elutazáskor nagy megelégedésének kifejezést adandó, oda nyilatkozott a sah, hogy ilyen „keleties“ kényelemben nem részesült seholsen, s egész „keletiesen“ otthon érezte magát.

Csók—ja—Sah . . .

IRODALOM.

(Képeinkhez.)

Vértesi Károly, zombori ügyvéd, jónevű írónk, ismét gazdagította az irodalmat egy ismeretterjesztő, igen értékes könyvvel. „Keleti ég alatt“ czimen igen díszesen kiállított műben számol be Palesztinában tett utazásáról. Vértesi éles megfigyelő. A látottakat lelkében dolgozza fel és igen ügyesen tudja az érdekest kihámozni az unalmas sablonból. Könyve végig kellemes csevegés, mely nem fáraszt, mint legtöbb utirajz; de szórakoztatva tanít. Az igen szépen kiállított mű a szerzőnél és a Franklin-Társulatnál megrendelhető 3 koronáért. Vértesi könyvét, a helyszínén felvett fényképek után készült illusztrációk tarkítják, melyekből lapunkban bemutatunk hármát. Ezek: a Gethszemáne-kert, Palesztina és a karaván.

Gyermekmenhely Kinában. Az a zárkózott népfaj, mely úgy gyűlöli az idegent, évszázadok óta nagy mértékben gyakorolja a jótékonyt. A felnőtteket nem segítik. A nyomorékot koldulni hagyják, amíg az éhínség el nem pusztítja. A beteg születet kisednek megölését nem tartják bűnnek; de az egészséges lelencz és árvagyermeknek menhelyeket, árvaházakat építenek és nagy lelkiismeretességgel fenntartják.

Képünk egy ily gyermekmenhelyet tüntet fel. Az egész piczinyek a fonott gyékénykosár-ágyacskában fekszenek, míg a nagyobbacska apró székecskéjükben ülve, hallgatják az óvónéni meséjét a kínai „hétfejű sárkányról és tizlábu táltos lóról“.

A 40. számban közölt rejtvény helyes megfejtése:

„**Hazádnak rendületlenül
Légy hive, oh magyar!**“

Helyesen megfejtették:

Özv. Szilágyi Istvánné, Bokor Ferenczné, Fried Malvin, Peresztegi Gyula, Frank Erzsike, Kolonrát Leonta, Kretsch Sarolta, Kohár Gézánné, Simkó Humezer Kornél, Szeredai János, Schwartz Mórné, Klein Bözsike, Hegedüs Lajosné, ifj. Vokaes Imréné, Turtsányi szül. Rákóczy Szidi, Szabóné Jancsó Amália, Szabó Kálmánné, Szabó Sándor, Stand Hedvig, Freyburger Irén, Kratochvill Béla, Koháry Géza, Szankulics Lászlóné, Sólyom Ferenczné, Szabóné Józsefné, Mészáros Istvánné, Bence Mariska és Boriska, Braun Szidike, Kissné Tölösy Juliska, Deák Sándorné, Neviczky Mariska, Csatáry Juliska, Főcse Sándor, Rosenfeld Laura, Nagy Erzsike, Makay Károlyné, Putkovics Amál, Janovits Margit, F. Kelemen Dezső, Hirschl Mariska, Kukla Magdolna, Pollák Szidónia, Madarász Teréz, Ifj. Douglas Imre, Steinitz Márton, Hauser Sarolta, Bitter Mariska, Mitrovics

András, Kálmán Jakabné, Wurmfeld Albertné, Mayerné Árvay Mariska (Szirtalja), Horatsek Emilné, Szász Jenő, Szalmásyné Szalay Vilma, Pfaff Vilma, Jancsó Irma, Bergendy Szilveszter, Horváth Jolán, Róna Gergelyné, Valent Ilona, Blüh Margit, Stern Malvin, Bachóné Duday Angyal, Reisz Janka, Losonczy Mariska, Bogdán Gizella, Botka Károly, Teufel Emil, Viczmándy István, Krisztek Leoné, Juhász Sándorné, Doroghy Kornélia, Deme Ignác, Bórán Erzsike, Weisz Vilma, Kiss Róza, Fábry Anna, Blyasin Lászlóné, Flam Izidor, Szemere Mariska, Milder Bella, Ujszász Emma, Emmer Józsefné, Rosenberg Regina, Moskovitz Regina, Jakócs József, Schönfeld Linka, G. Fornet Margit, Chiherean Mariska, Nuszbaum Teréz, Kovácsné László Ilona, Lakatos Margit és Jenő, Uhlárik Nándorné, Scharffenberger Endre, Oesterreich Sarolta, Goldberg Irma, Grimmer Hermuska, Armuth K. ifj. Vavresán János, Schultheisz Terus, Ammer János, Fábrián Gyuláné, Császár Eszter, Rónai Istvánné, Beleházi Bartal Gézánné, Tolnayné Sz. Szeréna, „Ilonka“, Szilágyi Gyula, Szalmberger Anna, Kerekes Matild, Nagy József, Pebsné Rossipál Margit, Perényi Jolán, Bulla Jánosné, Molnár Kálmán, Goda Mariska, Kosnár Károly, Kiss Palika, Hildenstab Rudolfné, Hoffmann Gusztáv, Müller Béla, Schevich Károly, Chiherean Mariska, Ruttkay Ágostonné, Pekarik Zsigmond, Kiss Lajos, Grünner Hugó, Glósz Izabella és Lujza, Czittler János, Szécsy Lajosné, Kohn Etelka, Simon Ilonka, Futalecz Matild, Gram Ferencz, P. Kiss Jánosné, Grünfeld Janka, Schwartz Irén, Fischer Margit és Vallyka, Kardos Paula, Jamrich Mariska, Wohrab Gyuláné, Markovits Rezsinka, Toldy Ferenczné, Puskás Irma, G. Katona Sándor, Kemény Gábor, Buxbaum Sarolta, Stansits Ödön, Steiner Károly, Glaser István, Kern Lujza, Friedmann Szeréna, Frank Erzsike, Spielmann Fanny, Kóváry Jánosné, ihász Mihály, Deme Lujza és Erzsike, Breiner Henrikné, Berger Róza, Moskovitz Ida, Klein Gizella, Buttaykay Sámuelné, Zellige Etuska, Dávid Béla, Gyurka Gizella, Zecses Irma, Felföldy Jenő, **Felföldy Margit** (Turkeve), Sternecky Margit, Kánya Lajos, Szentgyörgyi László, Brenner Ernőné, özv. Mikonya Józsefné, Tonzor Mihályné, Vastagh Istvánné, Horváth Jolán, **Stern Malvin** (Szarvas), Reszler Irén, Barabás Jenő, özv. Szabó Józsefné, Béres Béla, Beregi Istvánné, Steiner Kornélia Beleházi Bartal Gézánné, Sternecky Margit, Egressy Ilona, Spáring Margit, Katona Erzsébet, Neubauer Katicza, Schmid Mariska, Jancsik Anna, Nagy Panna, Udvary Irma, Zeley Ilona, Frick Margit, Weisz Margit, Moskovits Francziska, Padrah István, Tamássy Irma, Márkus Hermanné.

A megejtett sorshuzásnál **Felföldy Margit** és **Stern Malvin** úrhölgyek nevét huzzuk ki nyerőknek, kiknek egy-egy emlékkönyvet küldött kiadóhivatalunk.

ADOMÁK.

Figyelmeztetés.

Ellácska figyelmezteti az anyját, ki éppen felöltözködött: — Mama, még nem öltötted fel fogadat.

*
Kétértelmű.

Adolár: Maga szerelmes Ilka kisasszonyba?
Edömér: Az vagyok.
Adolár: Akkor ön egy hitvány gézengúz, mert én is az vagyok!

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Ámor. Kéziratokkal túlhalmozva vagyunk. — **G. Katona S. Van** — „Szinház és Zene“, Budapest. Elég ennyi czim. — **Kemény Gábor, Szarvas.** Levelezőlap-özönére azt válasszom, hogy használja a „türelem háját“. Ha egy levél lapzárta után jön, akkor bizony még egy hétig kell a válasza várnia. Ne rontsa el egyik kezével, amit a másikkal épít. — **Cs. Mariska.** Az epizód jó. — **S. E.** Kapóra jött. — **Szabó B.** Egyet közlünk belőle. — **T. L.** Nem nyert. — **Sz. J. A.** „Hattyudal“ elég ügyes kis rajzoeska, de oly rövid, hogy így nem közölhető. — **Bergendy.** Jók, de igen sok elfogadott kézirat vár előtte nyomdafestékre. Tehát türelem. — **N. E.** „A féltékeny völegény“ nem közölhető. — **Olga.** Dehogy kell! Éppen egy évre vagyunk ellátva versekkel. Prózát, — ha igen jó és rövid — küldhet. — **Lebovits.** Hubay Jenő Budapest, zeneakadémia. — **Hibásfogu.** Kérélmét teljesítendő, felkértük dr. Grósz Sándor fogorvost (Károly-körut 15.), hogy a fogak ápolásáról ismertető cikket írjon lapunknak. Addig türelem.

Europa, irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, VI., Ó-utca 12.